

Column

Het hele kind *in the picture*

Sinds zes weken begeleid ik Nora, een zestienjarige meid met een vlotte babbel. Ze is vrolijk, enthousiast, vol lef en heeft nauwelijks tijdsbesef. Lees: ze arriveert meestal te laat op school. Met een enorme toewijding, passie en – in de ogen van haar leraren – brutaliteit komt zij op voor haar eigen belangen en die van elke willekeurige klasgenoot. Kortom, Nora staat op school met grote regelmaat *in the picture*.

“Stond”, kan ik beter zeggen. Gisteren liepen we samen door de school waar zij niet meer welkom is. Een gesprek met de teamleider – meneer B. - vormde de afronding. Een gesprek waarvan we hadden afgesproken dat het tot doel zou hebben dat Nora haar beleving van de afgelopen maanden zou kunnen ventileren.

Meteen aan het begin kreeg Nora een keurig voorbereid pleidooi te horen over hoeveel beter het voor haar zou zijn als zij op een nieuwe school een “frisse start” zou maken en dat zij “met een schone lei” zou kunnen beginnen. Na ruim tien minuten onderbrak ik meneer B. om hem eraan te herinneren dat er in dit gesprek vooral ruimte zou zijn voor de beleving van Nora. Goed, Nora kreeg het woord. Om na één zin weer onderbroken te worden...

De beste man had het moeilijk. Moeilijk met de aanblik van Nora, die er niet alleen gruwelijk van baalde, maar er vooral ook verdriet van had dat zij geen toegang meer had tot haar school.

Ik herkende wat hij deed. De kinderen en jongeren die ik ontmoet vertel ik wel eens dat het “allemaal wel meevalt” en dat ze naar de positieve kant van een situatie moeten kijken. Af en toe komt er een moment dat ik hen zou willen overdragen aan een andere begeleider, om er dan aan toe te voegen dat ze bij die ander beter af zijn. Soms voel ik zelfs de drang om ze door elkaar schudden, op ze te mopperen en tegen ze te schreeuwen dat ze nu toch echt eens “normaal moeten gaan doen!”.

Het doet namelijk zeer om te zien dat zij het moeilijk hebben. Zeker als ik ze langer ken en mijn relatie met hen steeds hechter wordt. Het frappante is dat ik het daarmee zelfs nog erger maak: door te bagatelliseren, te negeren, boos of sarcastisch te zijn of te beschuldigen, gooi ik er alleen nog maar een schep bovenop. Ik geef geen ruimte aan hun frustratie, angst, onzekerheid, boosheid en verdriet.

Heel laten en helen betekent ruimte geven aan de moeilijke gevoelens, aan de pijn van een kind. Ik kan dit alleen maar doen als ik me ervan bewust word dat ik de pijn van het kind ook voel en dat ik probeer me daarvan te ontdoen. Als ik het zie, kan ik het loslaten en ontstaat er ruimte om werkelijk te luisteren. En wat werkt meer helend dan in alle vrijheid je verhaal kunnen vertellen?

Anne van Hees

Coach en trainer

Anne@hulpbijadhd.nl